

PUTEREA DREPTII CREDINȚE

† Cuvânt la Duminica a șaptea după Paști, a Sfinților Părinți

Bunul Dumnezeu ne-a făcut și ne face neconținut multe și mari daruri, încât viața fiecăruia este o ploaie neconținută de binefaceri primite de sus. Dar între toate darurile pe care Cel de sus ni le poate da, cel mai de preț este darul credinței. Credința creștină este un dar dumnezeiesc, în puterea căreia primim ca adevărate și ca adevăruri sigure tot ce ne-a descoperit Dumnezeu și ne învață Sfânta Biserică. Este un dar al lui Dumnezeu, fiindcă ea este rodul lucrării harului lui Dumnezeu, care ne luminează mintea, ne încălzește inima și ne mișcă voința ca să primim și să ținem cu toată convingerea

drept adevăr neîndoielnic tot ceea ce Dumnezeu a descoperit în Sfânta Scriptură și ne învață Sfânta Biserică. Prin urmare se numește credincios acel suflet care crede cu tărie, fără cea mai mică îndoială, tot

ceea ce spune Sfânta Scriptură și ceea ce învață Biserica creștină prin slujitorii săi. Obiectul material al credinței noastre sau ceea ce trebuie să credem este întregul tezaur de adevăruri pe care Dumnezeu le-a descoperit oamenilor prin patriarhi, prin prooroci și mai ales prin Iisus Hristos, Fiul Său, și prin Sfinții Săi Apostoli, adevăruri care privesc pe Dumnezeu și pe Iisus Hristos. Credem aici pe pământ ceea ce vom vedea într-o zi în cer, lucru pe care Mântuitorul l-a rezumat atât de frumos în Sfânta Evanghelie: „Și aceasta este viața veșnică, să Te cunoască pe Tine, Dumnezeul cel adevărat și pe Iisus Hristos, pe care l-ai trimis” (Ioan 17, 3). Motivul pe care se bazează creștinul când crede, nu este evidența acestor adevăruri, căci ele de cele mai multe ori depășesc puterea de cunoaștere și posibilitatea de pătrundere a minții noastre omenești, ci este autoritatea cuvântului lui Dumnezeu. Credem, nu pentru că știm, credem nu pentru că înțelegem, ci credem pentru că ne-a spus-o Însuși Dumnezeu. Mântuitorul nostru Iisus Hristos a pus ca temelie a Bisericii Sale, a religiei Sale virtutea credinței, care este absolut necesară pentru cel ce vrea să-și mântuiască sufletul. Multe și mari sunt binecuvântările credinței. Credința este virtutea care-l unește pe credincios cu Dumnezeu. Prin ea ne împărtășim din viața și din gândirea lui Dumnezeu, așa încât lumina lui Dumnezeu devine lumina noastră, înțelepciunea lui Dumnezeu înțelepciunea noastră, viața Lui viața noastră. Credința este un izvor minunat de lumină care luminează pe credincios și-l face să cunoască multe adevăruri, pe care cu mintea proprie nu le-ar fi putut cunoaște niciodată, sau îl ajută să aprofundeze adevărurile cunoscute deja prin rațiune. Credința noastră în Dumnezeu să fie lumina gândurilor noastre, tăria convingerilor noastre, călăuza vieții noastre, iar Mântuitorul nostru Iisus Hristos, pe care-l mărturisim prin credință că este Fiul lui Dumnezeu, să fie răsplata credinței noastre în viața veșnică.

MOȘII DE VARĂ, pomenirea generală a morților

Când trece omul la cele veșnice, în lumea de dincolo, sufletul lui merge la judecată. Această judecată se numește judecata particulară. Prin această judecată particulară se cercetează starea în care iese omul din viața pământească și dacă această stare este bună, sufletul este dus de îngeri la fericire, iar dacă este rea, este luat de duhurile necurate la chinuri. Dacă un creștin, fiu al Bisericii lui Hristos, a fost găsit vrednic de chinuri și de pedeapsă, la judecata particulară mai are o portiță de scăpare prin mijlocirea celor vii, care se roagă pentru sufletul lor. Slujba pe care Biserica a rânduit pentru cei răposați se numește parastas. Creștinii ortodocși îi pomenesc pe cei răposați la trei zile după moarte, la nouă zile, la 40 de zile, la trei luni, la șase luni, la nouă luni, la un an, apoi în fiecare an în ziua morții până la împlinirea a șapte ani de la moarte. Biserica a rânduit și zile de pomenire generală a morților.

Sâmbăta înainte de Duminica Rusaliilor este dedicată pomenirii morților. Cu această ocazie, în toate bisericile ortodoxe se oficiază Sfinte Liturghii urmate de slujbe de pomenire a celor trecuți la cele veșnice. Biserica Ortodoxă a consacrat sâmbăta, ca zi de pomenire a morților. Două dintre sâmbetele din cursul anului bisericesc sunt dedicate în chip special pomenirii generale a morților: Sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne (a Înfricoșatei Judecati) și Sâmbăta dinaintea Duminicii Pogorării Duhului Sfânt (Sâmbăta Rusaliilor). Ambele zile poartă în popor și denumirea de „Moși” (cea dintâi: „Moșii de iarnă”, cealaltă „Moșii de vară”), pentru că în ele facem pomenirea părinților, moșilor și strămoșilor noștri cei adormiți. În Sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne se face pomenirea morților, pentru că în duminică următoare Biserica a rânduit să se sărbătorească Înfricoșătoarea Judecata, la care ne vom înfățișa cu toții în lumea de apoi. De aceea, întrucât mulți dintre dreptii Vechiului Testament au adormit fără să vadă pe Mântuitorul făgăduit și așteptat și mulți creștini au murit pe neașteptate și fără pregătirea sau fără pocăința necesară, Biserica face mijlocire pentru ei. În Sâmbăta dinaintea Duminicii Pogorării Duhului Sfânt (Sâmbăta Rusaliilor sau „Moșii de vară”), Biserica face din nou pomenirea generală a morților, rugându-se pentru ei, prin rugăciunile și cântările înscrise în slujba zilei din Penticostar, pentru ca și ei să se bucure de darurile Sfântului Duh, a Cărui pogorare este prăznuită în duminică următoare. Biserica îi numește pe cei trecuți în viața de dincolo „adormiți”, termen care are înțelesul de stare din care te poți trezi. Ea nu vorbește de trecere într-o stare de neînviere, ci de trecere dintr-un mod de existență în alt mod de existență. Hristos îi va dăruia cuvântului „adormit”, înțelesul care îl asociază cu învierea. Când Mântuitorul ajunge în casa lui Iair, a cărui fiică, de numai 12 ani, de abia murise, spune: „Nu plângeți; n-a murit, ci doarme” (Luca 8, 52). După moarte urmează Judecata particulară, în urma căreia omul ajunge să se împărtășească fie de fericire, fie de suferință, stări date de modul viețuirii pe pământ. Să avem credința că sufletul pentru care ne rugăm va ajunge la Judecata universală în starea de veșnică fericire. Amin.

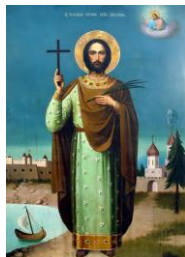
Pe teritoriul localității Niculițel, aparținând județului Tulcea, s-a făcut în toamna anului 1971 (septembrie) o descoperire de mare însemnătate pentru argumentarea vechimii creștinismului din țara noastră. Aici, în cripta unei bazeilici construită din cărămidă cu mortar și aproape pătrată, s-au găsit, într-o raclă specială din lemn, așezați în poziția creștină a zilelor noastre (măinile pe piept și capul spre Apus), moaștele a patru martiri. Pe peretele din stânga intrării s-a descoperit o inscripție: Martirii lui Hristos, iar pe cel din partea dreaptă o alta, care cuprindea numele lor: Zotikos, Attalos, Kamasis, Philippos. Ei făceau parte dintr-un grup de 25 de martiri, care au suferit pentru credința lor în Hristos, după cum aflăm din Martirologiul ieronimian. Cei patru martiri au suferit la nord de Dunăre, prin anii 370-372, în timpul persecuției împotriva creștinilor, dezlănțuită de Athanaric, regele goților. De aici trupurile le-au fost luate și duse la Niculițel, unde au și fost înmormântate. Construirea bazeilicii și a criptei s-au făcut spre sfârșitul secolului al IV-lea, având legătură cu moartea celor patru martiri. Ea este cea mai veche construcție de acest tip din țara noastră și cel mai vechi martirion cunoscut în lumea creștină, până acum. Astfel, sub cripta în care au fost găsiți acești patru martiri, a fost descoperită alta, având aproape aceleași dimensiuni și fiind împărțită în două, prin lespezi de calcar. S-a găsit aici o inscripție, în limba greacă: „Aici și acolo (se afla) sângele (vлага) martirilor. Descoperirea de la Niculițel, singura de acest gen în spațiul dunărean, este foarte importantă pentru noi, deoarece s-au găsit (pentru prima dată în țara noastră), moaștele unor martiri cărora le cunoaștem și numele. Am mai adăugat, astfel, o bazilică și cel mai vechi martirion, la cele pe care deja le deținem, întărind, în acest fel, convingerea în vechimea și tăria credinței creștine pe teritoriul țării noastre. Părțile din moaștele acestor martiri sunt păstrate astăzi în biserica noastră, Izvorul Tămăduirii Botoșani

† † †

Întrebare: Cel ce trăiește după voia lui Dumnezeu mai are nevoie de rugăciune?

Răspuns: Cel drept are și el nevoie de rugăciune și dobândește folos din rugăciune, pentru că rugăciunea îl ocrotește și îl ferește de ispita păcatului. Ispita este lucrul diavolului; ea întunecă mintea și slăbește voința. Rugăciunea alungă ispitele, luminează mintea și întărește voința. Rugăciunea lucrează ca apa asupra focului; este ca o ancoră de mântuire pentru sufletul în primejdie să se înece. Văzându-ne stând la rugăciune, demonii fug repede, ca hoții ce dau cu ochii de soldații cu săbiile scoase. Cel drept ajunge prin rugăciune la viața îmbunătățită căci știe să trăiască cinstit. Cine se adună se aseamănă, grăiește înțelepciunea populară, iar cel ce vorbește neîncetat cu Dumnezeu oglindește în el desăvârșirea. Deci, rugăciunea alungă ispitele fiindcă este scutul de care se frâng săgețile aprinse ale vrăjmașului. Amin.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 4 iunie	18:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 6 iunie	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 7 iunie	07:00	Sfânta Liturghie
	↓ 09:30	Pomenirea celor adormiți (Sâmbăta morților - Moșii de vară)
	18:00	Vecernie la Biserica Duminica Mare
Duminică 8 iunie	07:00 ↓ 11:30	Utrenia (Sfințirea ramurilor de tei)
		Sfânta Liturghie
		Vecernia plecării genunchilor
	17:00	Slujbă la Biserica „Sfânta Treime”

Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava

Sfântul Ion cel Nou de la Suceava era originar din Trapezunt, în Asia Mică, și negustorea cu tatăl său făcând comerț cu cetățile de pe malul Mării Negre. Într-una din călătoriile spre Cetatea Albă, pe Nistru, a avut o dispută cu un neguțator venețian care, din răzbunare, a mințit pe stăpânul mongol al cetății că Ioan vrea să devină musulman. În confruntarea cu acesta, tânărul creștin i-a spus că nu are motive să-și schimbe credința, ceea ce a declanșat furia eparhului, sau mai marelui cetății, care a poruncit ca Ioan să fie chinuit. A suportat cu credință și stoicism torturi înfricoșătoare între care legarea de coada unui cal sălbatic și târârea pe caldarâmul cetății - iar în final i s-a tăiat capul. Era 2 Iulie 1330. Trupul lui Ioan a fost dus în procesiune în biserica Cetății Albe și depus acolo. Vestea despre minunile care se săvârșeau la moaștele sale s-a răspândit în toată Moldova. Evlaviosul domn Alexandru cel Bun (1400-1432), cel care obținuse în 1401 recunoașterea canonică a mitropolitului Iosif al Moldovei de la Patriarhia Ecumenică, a reușit să pecetluiească acest act bisericesc prin aducerea moaștelor Sfântului Ioan de la Cetatea Albă la Suceava, la 24 Iunie 1402, și așezarea lor în biserica Mirăuților, atunci catedrală mitropolitană. Sfintele moaște au fost însoțite de ieromonahul Grigorie Țamblac și au fost întâmpinate de Alexandru cel Bun și de mitropolitul Iosif la locul numit „Poiana Vlădiciei” de lângă Iași. La puțin timp, racla a fost îmbrăcată în argint, iar pătımirea Sfântului Ioan redată în 12 scene sculptate pe raclă. Multe minuni s-au săvârșit la racla Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava. După despresurarea Vienei (1688), craiul polon Ioan Sobietki a jefuit Moldova, a dat foc la mănăstiri și a prădat odoare sfinte. L-a luat cu sila pe mitropolitul Dosoftei împreună cu racla Sfântului Ioan cel Nou ducându-i în captivitate la Zolkiev. Ocrotitorul Moldovei a rămas acolo o sută de ani, până la 13 septembrie 1783, când au fost repatriate moaștele Sfântului Ioan și depuse cu cinste în biserica catedralei mitropolitane din Suceava. Peregrinările moaștelor Sfântului Ioan nu s-au oprit. În timpul primului război mondial - spre a fi ocrotite - au fost duse în capela română din Viena unde au rămas până la 25 Iulie 1918, când au fost readuse în biserica mănăstirii Sf. Ioan cel Nou din Suceava. Sfântul a fost canonizat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în data de 28 februarie 1950.